

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiae Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiae

8. De integritate confeßionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

redire debuerint, donec definito tempore seu elap-
so per Episcopi indulgentiam remisso per publicam
sacramentalem manus impositionem reconci-
liarentur & communi fidelium restituerentur.

Pœnitentia publica Clericis non imponebatur, 6
imò per publicam pœnitentiam aliquis ad Clerica-
lem statum ineptus reddebatur, idq; propter digni-
tatem ordinis, depositus tamen poterat subiici pu-
blicæ pœnitentiæ.

C A P. VIII.

De integritate Confessionis.

Confessionis sacramentalis integritas ex iure di-
citur, quatenus directe ad necessitatem siue
essentiam sacramenti non spectat, quasi sacramen-
tum pœnitentiæ nunquam consistere possit, nisi in-
terea mortalium confessio fiat, sed potius spectat
ad necessitatem præcepti diuini, cuius tamen volun-
taria transgressio inde recte redundat in defectum
sacramenti, ut nimirum valide non suscipiatur.
Probarur prius: Nam sacerdotes à Christo iudices
constituti sunt in foro pœnitentiæ: Hoc autē Iudi-
cium recte exercere non possunt neq; æquitatem in
penis decernendis seruare, nisi peccata in specie
atque sigillatim ipsis declarentur. Posterius proba-
tur. Nam ad sacramenti pœnitentiæ per se requi-
ritur saltem attritio: Hæc autem consistere non po-
test cum peccato actuali videlicet sacrilegio morta-
li, quod confitens committitur, vnum vel plura pec-
cata absque iusta causa seu per malitiam seu per cras-
sam negligentiam retinendo.

Qui ob moralem impossibilitatem mortale pec-
catum in sacra confessione non explicauit, debet ces-

Xxx 4   sane

fante impedimēto explicare, propterea quod absolutio ab iis directè & secundum speciem data non fit, sicuti natura siue institutio huius sacramenti postulat, cum enim humilis peccatorum specifica confessio sit proxima materia, quæ sacramentali absolutioni subiicitur, imò quatenus ei subiicitur & clauum virtute eleuatur, instrumentaliter ad peccatorum remissionem concurrat. Ideo consentaneum est, eam cum peccatorum remissione seu absolutione proportionem habere, vt sicuti non vnum peccatum sine altero, sed omnia mortalia simul remittuntur, ita non vnum sine altero, sed omnia mortalia peccata simul per confessionem vni eidemque sacerdoti absoluturo manifestentur, quatenus mortaliter possibile est.

- 3 In confessione peccatorum requiritur integritas formalis, (quæ est, cum quis omnia mortalia, quatenus hic & nunc potest ac debet secundum speciem & numerum confiteretur) & non semper materialis (quæ est cum quis absolute loquendo omnia mortalia secundum speciem & numerum confiteretur, saltem quæ post vltimam confessionem admisit.
- 4 Subitò obmutescens aut in phrenesin lapsus absolui debet, si sacramentalem absolutionem signo aliquo doloris periuit, ea tamen manente obligatione, vt cessante impedimento, peccata mortalia specificè subiiciantur clauibus. Ratio assertionis est, quia confessio etiam generalis peccatum ex animi dolore profecta, potest esse sufficiens materia sacra mortalis absolutionis: siquidem vt supra dixi, Specifica & particularis peccatorum explicatio, absolute non est de necessitate sacramenti, sed per se ac directè solum de necessitate præcepti diuini.

diuini, quod pœnitentem non obligat, nisi quatenus seruari potest.

NB. Non est satis, aliquem ante mortis articulum vel in ipso periculo signum aliquod pietatis vel pœnitentiæ edidisse, nisi talis manifestatio interni doloris directæ fuerit ad sacramentum pœnitentiæ, siue absolutionem à sacerdote petendam. Ratio est, quia sacramentalis absolutio ministrari non potest, nisi adsit materia sacramenti; quæ est confessio, siue accusatio sui coram sacerdote, tanquam Iudice: Nee esse inquam est, vt pœnitens se ipsum de peccatis accuset, ea intentione, vt per sententiam sacerdotis in foro interno absoluitur.

Signa autem pœnitentiæ, quæ præsentis mortis articulo ab infirmis eduntur, censeri debent ad sacramentalem absolutionem directæ, vt in tali statu optimum suæ animæ remedium desiderare soleant. Extra hunc casum necessitatis autem propter honorem sacramenti, vt eius integritas seruetur, absolutio sine manifestatione specialis salutem alicuius peccati non est conferenda.

Diligens conscientie examinatio ante sacramentum confessionem requiritur. Quanta autem examinandi diligentia requiratur moraliter consideratis circumstantiis æstimandum est: nam minore examine indiget, qui frequenter confitetur, quàm qui rarius.

Inculcata obliuio peccatorum mortalium facilius accidit circa ea peccata, quæ per ignorantiam crassam commissa fuerunt. Nam licet tunc res ipsa, siue opus habens speciem mali, commouerit hominem ad æstimandum periculum peccandi mortaliter, quia tamen eo dictamine spreto & examinatione

tione omiffa, temere opus perfecit perinde ac fi peccatum mortale non effer, non ita relinquatur in memoria fpecies admiſſi mali, fi autem à concionato- re, aut monitore, intelligatur tale opus eſſe mortale, tunc primum conſcientiâ vrgeri incipiunt.

7 Qui non in ſpecie ſed ſolum in genere recordatur, ſe mortaliter peccaſſe, hoc ipſum in confeſſione explicari debet, cum hæc fit ſufficiens, imò neceſſaria materia ſacramenti.

8 Extra mortis periculum nunquam abſolui debet, qui de nullo peccato in ſpecie ſe accuſat, quia ſi ſemel fateamur abſolutionem extra extremam neceſſitatem conferri poſſe, nullum peccatum in ſpecie explicantibus, ea facultate aburentur ſacerdotes contra ſacramentalis confeſſionis legitimam inſtitutione, & uſum. Quod ſi quis tam rudis, vt examinans confeſſarius, nullum ne quidẽ veniale in ſpecie extorquere poſſit (cum tamen nemo tam hebes, qui examinatus recordari nequeat, ſe in oratione diſtractum, verbum ocioſum locutum) debet dimitti ſine abſolutione; ſi enim talis rudis ſupernaturale dolo- rem habet, iuſtificari poterit ab occultis peccatis ſuis per ſuſceptionem ſacramenti Euchariftiæ.

9 Si pœnitens inchoatam confeſſionem coram ſacerdote perficere non poſſit, interdum abſolui debet v.c. ſi propter ignotum idioma non omnia poſſit explicare, aut ſi in phreſin incidat.

10 Tempore peſtis & naufragii, licitum eſt multorum confeſſionem ſimul audire & abſoluere.

11 Non tenetur aliquis peccatum cõfiteri, cum graui periculo animæ, famæ, corporis, &c. Ratio, quia tunc poſitiua lex de confeſſionis integritate merito cedit iuri naturali charitatis, ne quod ex chari-
tate

ne remedium institutum est contra charitatem militat.

Peccatum ordinarium explicandum est in confessione non obstante, quod complex à proprio confessario cognoscendus sit (nisi quis facile petita licentia alieno confiteri possit.) Nam damnū illud fame corā solo confessario læsæ posthabendū est maiori bono seruandæ integritatis, & capiendi spiritualis auxilii à confessario; si tamen fama grauissimè læsa denuo sit apud confessarium, potest & debet retineri peccatum complicitis; ne alioquin confessio ad salutem hominum instituta in graue alicuius dānum vel tristitiam cedat; si is forte aliquo indicio cognoscat, famam siue existimationem suam apud confessarium, prælatum, grauiter læsam esse.

Si pœnitens absque necessitate complicem peccati nominare velit, à confessario prohibendus est.

Qui duos confessarios habet, quorum vni mortalia, alteri venialia confiterur, non peccat contra sacræ confessionis integritatem & quandoque recte fit, quo pœnitens maiori libertate apud alterum uti possit: si graue peccatum, in quod per consuetudinem lapsus est, ordinario suo confessario apud quem hætenus bonam opinionem seruauit, confiteri erubescat. Quare imprudenter agunt confessarii, si repræhendant pœnitentes suos: quod semel aut iterum confessionale eorum declinārint, cum potius id dissimulare oporteat.

Plerunque tamen talis mutatio non vacat aliqua deordinatione, & est signū animi magis æstimationem suam, quàm spiritualem perfectionem curantis. Per accidens verò fieri potest, vt talis etiam mortale

mortaliter peccet, si ea ratione exponat se periculo facile labendi in mortalia, & ea nunquam efficaciter emendandi: quod eiusmodi hominibus accidere solet, qui industria Confessarios imperitos adeunt, vel quibus ignoti sunt, nullum constanter retinentes, sed ab vno ad alterum transeuntes.

15 Mentiri ex proposito circa materiam mortalem & confessioni necessariam, est peccatum mortale, vel enim negas, te mortale commississe, quod tamen commisisti, & hinc fateri deberes, & tunc confessio non est integra, sed sacrilega: vel affirmas, te mortaliter peccasse, quod non fecisti, & tunc grauius decipis confessarium, non sine graui irreuerentia sacramenti. Quod si quis mentiatur venialiter, peccat solum venialiter, cum enim ^{non} tenetur venialiter confiteri, grauius decipit confessarium mentiando neque peruerit naturam sacramenti, quandoquidem absolutio nihilominus valida erit, suumque effectum consequetur, dummodo interim vera confessionis materia subiiciatur. Quod idcirco adiicio, quia certum est, illum peccare mortaliter, qui falso alicuius peccati venialis se accusans nullamque aliam confessionis materiam afferens absolutionem à sacerdote postulat, nisi animi perturbatio vel scrupulus eum excuset.

C A P. IX.

De Confessione inualida ob defectum penitentis vel Confessarij.

1 **C**onfessio inualida est, primò, ob defectum confitentis, si requisito dolore caret, quo pertinet, si aliquis inter confitendum mortaliter peccet, puta quia temere, vel per crassam ignorantiam omittit pecca-